

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Tos/26/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713010509
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8713010509.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a Mgr. Iva Maruščáka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 20.12.2017, v trestnej veci proti odsúdenému G.. F. O. pre prečin nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/141/2013 zo dňa 13.9.2017 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť odsúdeného G.. F. O..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 50 ods. 4 Tr. zákona vyslovil, že ods. G.. F. O. sa v skúšobnej dobe uloženej mu trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/141/2013 zo dňa 22.11.2013, právoplatným dňa 5.2.2014, neosvedčil a trest odňatia slobody uložený mu podľa § 214 ods. 2 Tr. zákona vo výmere 18 mesiacov vykoná. Zároveň podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona odsúdeného na výkon uloženeho trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto uzneseniu, v zákonom stanovenej lehote, podal odsúdený sťažnosť. Poukázal v nej na to, že prokurátor predložil na verejnom zasadnutí zoznam 17-tich priestupkov, ktoré boli v období podmieňného odsúdenia riešené s ním v blokovom konaní - pokutou na mieste (priestupky v cestnej premávke a priestupok za zabehnutie psa v obci). Má za to, že aj keď ide o početnosť neúmyselných priestupkov v cestnej premávke, nejde o druhovú príbuznosť priestupkov vo vzťahu k prečinu nevyplatenia mzdy a odstupného (mzdy vyplatil ešte pred vyrieknutím rozsudku), za ktorý bol odsúdený a v danom prípade nejde o také porušenie podmienky, že by bolo v rozpore s účelom trestu a zmyslom podmieňného odsúdenia. Zdôraznil, že v priebehu 3 rokov skúšobnej doby podmieňného odsúdenia riadne pracoval, podmieňným odsúdením bol nútený prejsť na nižšiu pozíciu manažera - 2 hotelov, bol mu znížený plat, nakoľko jeho predošlá funkcia vyžadovala bezúhonnosť. V práci je jeho úlohou zabezpečovať riadne fungovanie prevádzok hotelov, aby nemuseli prepustiť zo zamestnania cca 40 zamestnancov. Výkon jeho funkcie si vyžaduje nielen presun medzi hotelmi, prípadné zásobovanie, ale aj služobné cesty s cieľom zabezpečiť obchodnú spoluprácu. Priemerne ročne najazdí cca 120 000 km, neúmyselné priestupky v cestnej premávke ľutuje, nakoľko postihujú hlavne jeho rodinný rozpočet. Je ženatý, má 5 detí (k septembru 2017 má školopovinného syna, dcéru študujúcu na gymnáziu a 3 študentov vysokých škôl). Jeho pracovné povinnosti mu neumožňujú denne bývať s rodinou v spoločnej domácnosti (320 km vzdialenosť), avšak plne podporuje svoju rodinu a svoje deti. Od smrti otca býva prechodne (20 km od miesta výkonu práce) u matky, ktorá má 76 rokov a stará sa jej o nákupy, pomáha jej s návštevami u lekárov a aj s obyčajným prekonávaním staroby a nevládnosti. V konečnom dôsledku stresy v práci a hektický život v dnešnej spoločnosti spôsobili jeho zdravotné problémy, kardiovaskulárne choroby a chronický nevyliciteľný poúrazový zápal kostnej drene, je držiteľom preukazu ZŤP. Nepožíva alkohol ani žiadne návykové látky, nenavštevuje pohostinské zariadenia, v práci rieši takmer sústavne situácie so zamestnancami ich prevádzok, ktorých konzumácia alkoholu presiahla mieru a nikdy ich

nerieši radikálne, ale snaží sa pomôcť, predovšetkým v nich vidí ľudí, ktorí pomoc potrebujú. Má zamestnancov, či už bývalých alebo súčasných, ktorí si vážili ponúknutú pomoc, nie sú z nich už bezdomovci alebo závislí na omamných látkach, dal možnosť práce ľuďom, ktorí sa vrátili z výkonu trestu a nevedeli nájsť uplatnenie, tí všetci vedia, že sa vždy snaží pomáhať, ak je to v jeho silách. Je si plne vedomý neúmyselných priestupkov, ktoré uhradil vždy v blokovom konaní na mieste, ale nie je si vedomý, aby nevedol riadny život. Na základe uvedených skutočností sa nevie stotožniť s výrokom súdu, že nevedie riadny život. Žiada preto o zváženie ním uvedených skutočností a nielen zoznamu priestupkov s uhradenými pokutami.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie týmto výrokom napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Prvostupňový súd v predmetnej veci správne zistil, že trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/141/2013 zo dňa 22.11.2013, právoplatným dňa 5.2.2014, bol G.. F. O. uznaný vinným z prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) podmienične odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určená skúšobná doba v trvaní 3 rokov.

Keďže podľa § 50 ods. 1, veta druhá Tr. zákona skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, teda aj trestného rozkazu, tak skúšobná doba podmieničného odsúdenia odsúdenému plynula do 6.2.2017.

Napriek sťažnostným námietkam podľa krajského súdu pri skúmaní správania sa odsúdeného počas skúšobnej doby podmieničného odsúdenia prvostupňový súd tiež správne zistil, že odsúdený v jej priebehu nevedol riadny život. Svedčí o tom skutočnosť, že počas skúšobnej doby podmieničného odsúdenia sa dopustil až 17 priestupkov, z toho 16 priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a 1 priestupok podľa zákona č. 282/2002 Z.z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov.

Spáchanie takéhoto vysokého množstva priestupkov v priebehu skúšobnej doby neumožňuje urobiť záver o tom, že by odsúdený viedol riadny život. Odsúdený v skúšobnej dobe nevyužil možnosť, ktorá mu podmieničným odkladom výkonu trestu odňatia slobody bola daná, právne predpisy nerešpektoval a povinnosti z nich plynúce opakovane porušoval.

Pokiaľ odsúdený v sťažnosti namieta, že sa dopustil len neúmyselných, menej závažných protiprávných konaní, ktoré nie sú druhovo príbuzné s trestným činom, pre ktorý bol právoplatne odsúdený, je potrebné uviesť, že spáchanie až 17 priestupkov, ktoré sú taktiež konaním nebezpečným pre spoločnosť, v priebehu dvoch rokov je prejavom krajnej neúcty k platnému právnemu poriadku a k dodržiavaniu povinností plynúcich z právnym predpisov. Za situácie, keď odsúdený vedel o hrozbe výkonu trestu odňatia slobody a napriek tomu v takom rozsahu povinnosti plynúce z právnych predpisov porušoval, nie je možné dospieť k inému záveru, než že riadnym životom nežil a že jeho nápravu nie je možné dosiahnuť inak, ako výkonom trestu odňatia slobody. Za takéhoto rozsahu porušovania právnych predpisov ho ospravedlniť nemôže ani skutočnosť, že k priestupkom došlo najmä v súvislosti s výkonom jeho práce, ale ani ďalšie skutočnosti, ktoré uviedol vo svojej sťažnosti.

To, že účel trestu nie je u odsúdeného možné dosiahnuť len hrozbou výkonu trestu, je zrejmá aj z odpisu registra trestov, v ktorom má ods. G.. F. O. 3 záznamy o spáchaní trestných činov (vrátane predmetného odsúdenia pre prečin nevyplatenia mzdy a odstúpného), pričom bolo na neho pôsobené podmieničným trestom odňatia slobody i trestom povinnej práce, no napriek tomu sa protiprávneho konania dopustil opäť.

Preto prvostupňový súd správne postupoval, keď vo veci vyslovil, že odsúdený sa v skúšobnej dobe podmieničného odsúdenia neosvedčil a trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, výkon ktorého mu bol pôvodne podmienične odložený, vykoná.

Podľa § 50 ods. 4 Tr. zákona totiž možno vysloviť, že sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil len vtedy, ak v jej priebehu viedol riadny život; inak je možné, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, nariadiť výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody tak, ako to urobil prvostupňový súd v tomto prípade.

V súlade so zákonom je aj rozhodnutie prvostupňového súdu o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody. Keďže odsúdený v posledných desiatich rokoch pred spáchaním predmetného prečinu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, správne v súlade s § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona bol pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd teda, nezistiac dôvod pre zmenu napadnutého uznesenia, toto uznesenie považuje vo všetkých jeho výrokoch za správne, a preto sťažnosť odsúdeného podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku ako nedôvodnú zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.